

[Brusvang.]

Når det endelig i Tindemansrapporten foreslås, at man i højere grad skal kanalisere de forskellige nationale bidrag til u-landsbistand igennem EF, så synes vi, at det kan der være megen fornuft i. Vi må ikke glemme, som det også blev fremhævet af hr. Erhard Jakobsen før, at EF på dette område har en fantastisk stor erfaring. Det gælder ikke alene erfaring efter Yaoundékonventionen i sin tid og nu senere Lomékonventionen, men det betyder også for os den lettelse, at en del af den enorme administrative byrde, som i øjeblikket påhviler et lille land som Danmark, kunne vi altså blive fri for. Den kunne altså blive løftet op på internationalt plan, og det kunne måske også føre til det – i hvert fald efter centrum-demokraternes opfattelse – lykkelige, at vi kunne allokere, at vi kunne tildele nogle flere af de kræfter, vi har i behold herhjemme, til de egentlige udenrigspolitiske opgaver og altså ikke bruge dem alene på u-landsbistand og administration heraf.

NATO-politikken: Et dansk forsvar og et europæisk forsvar har, som også fremhævet af hr. Erhard Jakobsen, kun mening i en atlantisk sammenhæng. Jeg vil gerne her fremhæve et par bemærkninger fra hr. Kjeld Olesen, som meget omhyggeligt redegjorde for den oprustning, der har fundet sted i øst, som går langt ud over, hvad der er nødvendigt i forsvarsøjemed. Jeg synes, det er meget vigtigt, og vi er meget glade for, at man fra det regeringsansvarlige parti så klart fremfører dette i en tid, hvor man i øvrigt sætter store kræfter ind på afspændingen. Vi er nok lykkelige for Helsingforsaftalen og alt det, der følger efter, men selvfølgelig skal vi ikke i øjeblik lukke øjnene for de reelle farer, der består, og som understreges netop af det afsnit i hr. Kjeld Olesens indlæg om oprustningen.

Centrum-demokraterne finder, at det vil være rimeligt, at sikkerhedspolitik bliver drøftet i Lux-regie, i EF-regie. Det gør den i og for sig allerede i øjeblikket, men vi havde ikke spor imod, at også forsvarspolitik i almindelighed blev drøftet dér. Når så man er nået frem til et standpunkt, og når resultaterne skal omsættes i handling, så finder vi, at det bør ske inden for rammerne af den atlantiske alliance, og der er jo mange muligheder. En af mulighederne er jo bl. a. en fælles optræden inden for det særlige samarbejde, der er imellem forsvarsministrene i Euro-group.

Der er i Tindemansrapporten nogle bemærkninger om menneskerettighederne, og hvis jeg forstår hr. Tindemans ret, så er egentlig tanken, at man inden for EF også skulle bygge op institutioner, der skulle beskytte menneskerettighederne. Han har ikke udmøntet dette i enkeltheder, men jeg vil blot lige komme med den oplysning, eller i hvert fald henlede opmærksomheden på, at vi jo inden for Europarådet har et fuldt udbygget system af organer, nemlig en menneskerettighedskommission og en menneskerettighedsdomstol, og vel at mærke et grundlag, der omfatter ikke bare ni lande, men atten lande.

Da det er en af Europarådets mest værdifulde funktioner, så bør man være opmærksom på, at man ikke her kommer i kollision med det brede europæiske samarbejde, jævnfør også de bemærkninger, som udenrigsministeren gjorde om, at man på visse af disse punkter naturligvis skal have i erindring, at vi ikke skal foretage os noget, som forskertser muligheden i det brede europæiske samarbejde, og her er måske netop et konkret eksempel på noget, som det kunne være godt at holde fast ved.

Tindemansrapporten går jo også ind for en gradvis styrkelse af EF-organernes kompetence. Dette er centrum-demokraterne meget enige i; vi finder, det er en logisk konsekvens. Opgaverne bliver mere og mere kvalificerede, de bliver større og større, og derfor må man også have en kompetence, der virkelig giver én det redskab, som er nødvendigt for at løse de pågældende opgaver.

Der er to ting, jeg specielt vil pege på her. Den ene er Europa-Parlamentet, hvor man taler om og peger på muligheden af at give det en egentlig initiativret. Det så centrum-demokraterne meget gerne.

Der er også et forslag om, at man skal styrke Kommissionen derved, at Kommissionens formand skulle vælges af Rådet. Det er måske en god idé. Vi ser meget gerne fra centrum-demokraternes side, at Kommissionens formand og dermed Kommissionen bliver styrket. Men jeg må erindre om, at i en tidligere rapport, nemlig Vedelrapporten, så vi forslaget om, at det ikke var Rådet, men så vidt jeg husker Parlamentet, der skulle vælge formanden for Kommissionen. Det tror jeg ville give en meget mere afbalanceret løsning, og det ville inddrage Parlamentet på en meget hensigtsmæssig måde.

Så endelig til sidst blot dette: hr. Erhard Jakobsen havde en bemærkning om, at det gæl-